ANUL VI Nr.20-21 IULIE - DECEMBRIE 1985

Curierul

Director: Gabriel Bălănescu

Redacția și Administrația : P.O.Box 95 * SANTA CLARA * California 95052, USA

Ana Maria Marin

GENOCID și GENOCID

Când Sovietele luară hotărârea să invadeze Afganistanul, socotiră că i milion de Afgani, ar fi deajuns pentru ca "Regatul Insolent" (Le Royaume de l'Insolence, Michel Barry) Yoghestan, să devie socialist. Acum 6 ani existau 16 milioane de Afgani, azi mai sunt 8 milioane (4 milioane s'au refugiat în Pakistan) si restul sunt în curs de nimicire. Atrocitătile comise de invadatori în tara dintre munți, au fost judecate la Paris în ziua de 20 Decemvrie 1982, de către fostul tribunal "Bertrand Russel" și Sovieticii condamnați (crime contra umanității). Comisia de anchetă trebuia să aducă de pe teren un caz de "ucidere de oameni neînarmati" și l'au adus: 105 tărani arși de vii în canalul de irigatie în care se ascunseseră. La tribunalul din Paris au venit si martorii crimei, bătrânii ascunși între butucii de vie, spectatori îngroziți a uciderii copillor lor! Prins de mult în "Marele Joc" al rivalității dintre Rusi și Englezi (1842 - 1919) triburile afgane nevoite să aibă un aliat, ii aleseseră pe Englezi știind că acestia luptau pentru întărirea frontierelor lor coloniale, pe când războiul rus era un război de cucerire a tărilor din sud, în drumul către mare. Ca pe vremuri principatele Moldo-Valahe așezate în drumul expansionisului rusesc către Constantinopole.

Nu vreau să povestesc despre apriga ⇨

Radu Budisteanu

DUUMVIRII

Alerta (trecătoare) privind pe Presedintele Reagan nu ne-a putut lăsa indiferenți pe noi, cei ale caror coordonate politice sunt reprezentate de Ronald Reagan, alături fiind Vice-presedintele Bush.

Intr'adevăr, ei sunt singurii conducători politici care, comentând Convenția de la Yalta si consecințele acesteia, nu'au recunoscut-o a fi rezultatul normal juridico- politic al nouei întocmiri a păcii, așa cum pretinde Moscova, blocul comunist si complezentii dialogului Est-Vest.

Presedintele Reagan si Vice-presedintele Bush sunt, deasemenea, singurii care aduc, proclamând-o, în conceptia lor politică, nu notiunea de teritoriu, ci notiunea de natiune, pacea actuala nemaiapărând, deci, ca o consecință normală, ci ca un genocid exercitat de U.R.S.S., poporul fiind elementul primordial al Statului, teritoriul neconstituind decat un element subjacent. Numai aceasta conceptiune poate restabili propriul drept la viata al Patriei noastre.

Să ne amintim de America lui Roosevelt de la Yalta; de America lui Ford de la Helsinki, confirmând tezele U.R.S.S. si dând votul Statelor-Unite pentru Europa de astăzi. Priviti la ce se pregăteste

URMARE PG.7

si cunoscuta rezistentă a tăranilor musulmani din Afganistan, nu vreau să povestesc nici de cei 800 orfani luati ostateci de armata rusă ca pe vremuri copiii creştini luati de Turci ca ieniceri in armata padişahului, vreau doar să amintesc un mic incident petrecut în timpul războiului Ruso-Afgan şi care ar putea avea o altă semnificatie în calea genocidului!

La o inaltime de 4000 m, pe un podis inatacabil locueste tribul dazari (citat dintr'un articol "Paris-Match" 1985). Istoria lor e veche: Alexandru Machedon care-si luase şi soţie din părtile acelea, angajase mercenari în armata lui 1000 de mongoli. Acesti soldati la moartea capitanului lor, s'au asezat in podişul de la 4000 m. inaltime, au devenit musulmani chiiti, totdeauna razboinici şi-au păstrat entitatea peste secole şi numărau in ultimul timp 3 milioane de suflete.

Trăesc din agricultura si păstorit.

Primul "Doctor fără frontiere" a ajuns la ei prin 1981.

Sovieticii se hotărâseră să-i distrugă fără sa-i cucereasca. Recoltele puteau fi arse, oameni case si turme distruse prin bonbardamente. Le lipsea aproape tot: hrana, medicamente, arme .... Intrebati ce si-ar dori, doctorul fu dus între stânci, într'un loc ce nu putea fi văzut de sus si acolo i se infatişă innaintea ochilor, o şcoala cu aproximativ 100 de copii. Il rugară să le trimită cărti, coranul il stiau pe dinafara, vroiau însă să fie in pas cu ştiinta şi cu technica mondială. După 2 ani doctorul reuşi să-i revadă copiii vorbeau in limba lui.

In secolul XX, omenirea a făcut cunostintă cu distrugeria, în mare, a vietii pè pământ. Marxismul a fost profesorul de genocid, Rusii fiind invătati cu distrugerea omului încă de pe vramea varilor ex: circasienii din caucaz. Marxismul le-a dat însă motivul, Hitlerismul elev si aliat si in fine dupa întelegerea de la Yalta, victime au cazut tările din Europa care pierduseră razboiul, sau care intrau datorită geopoliticii în sfera de influentă a Sovietelor, la incheierea celui de-al doilea razboi mondial.

In spatele "cortinei de fier" tările dăruite la Yalta Rusiei Sovietice, s'au Zvârcolit şi au încercat să iasă din capcana in care cazuseră. N'au reuşit decât să fie reocupate de armatele care abia se retraseseră de pe teritoriile lor.

Curente în occident le-au fost favorabile, au fost încurajate prin discursuri să continue revolta căci, atunci au şi aflat, că fuseseră vândute pe vecie unui vecin lacom si fără scrupule. Aceste revolte au fost uneori favorizate de "geopolitica": granite comune cu libertatea, alteori, de religii comune care le-au întărit sufletele, in fine candoarea si naivitatea au facut frumusetea altora!

Despre România se vorbeste puţin în occident; problemele particulare acestei tări latine inconjurate de slavi, fără granite cu lumea liberă, supusă unui regim neo-stalinist, au fost intentionat uitate! Partizanii au pierit in momentul in care speologii, au dat stăpânirii, harta peşterilor.

In razboiul cu Rusia sovietica, Românii s'au purtat eroic, civilizat, cu intelegere şi cu generozitate; era in firea lor să se poarte astfel, nu duceau un război de cucerire ci luptau ca să-şi recapete teritoriile furate: Basarabia, Bucovina, nordul Moldovei.

După armistitiu au aflat ca erau sclavi pentru totdeauna.

De câti oameni, să le zicem trădători, să le zicem neinformati, căci ideologi marxişti nu le putem zice, comunistii se numarau cu sutele! Aveau nevoie agresorii ca să schimbe cu totul mentalitatea acestui popor si să-l comunizeze? Nu putem sti! Stim că trebuiau multe victime ca să intronizeze frica şi că au fost. Actualul şef mărturiseşte moartea a 300000 de tărani la colectivizare, moarte datorită fostului şef. Uciderea intelectualilor în închisori, lagăre de muncă, domicilii obligatorii, moarte lentă experimentată de ani în Rusia sovietică, moarte mai subtilă decât cea hitleristă dar totusi moarte, prin frig, foame, izolare, disperare!

URMARE PG.5

Ioan I. Mirea
B I S E R I C A

Acum şi când am inceput să ne închinăm, noi fuziunea aceasta de DACI si ROMANI, patalamale în mână nu avem. Nu avem pentru cine nu vrea să avem, dar avem atât cât ne trebue ca să fim crestini. Şi suntem atât de vechi încât actul nostru de botez are vârsta primilor martiri. Român este sinonim cu crestin. Ceeace inseamnă că sosirea crestinismului si difuzarea lui pe Carpati s'a găsit ca la el acasă, iar datarea o face multimea de cuvinte cu rădăcini latine, cruce, crestin, biserică, mânăstire, botez, preot, apostol, îngeri, sfinti, etc., etc. Dacă fondul crestin ne este transmis de aceia care fundaseră Roma, cu un mileniu si mai bine înainte, la temeliile pe care ne-am ridicat s'au adaogat si cele dela originea locului. Crestinismului, ca fapt al mortii si invierii, voite de cel DE SUS, i s'a adăogat si un alt cuvânt dacic, incărcat de semnificatii: MOS, adică un fel de a spune DUMNEZEU, sau cu asemănare de Dumnezeu. Dar din latină am luat betranus, pentru bătrân, am adaogat bătrânului cuvantul MOS. Ori cu cuvintele nu te poti juca. Ele vor să spună, ori vor să ascundă câte ceva. Dacii l-au ascuns pe Dumnezeu, si nu l-au lăsat moştenire.

Dela Daci le-a lăsat mosia mosilor, dela romani au găsit că e bine să ia pavimentum. (pământ) care să constituie TARA (TERRA). Crestini, amestecul daco-roman-românii au avut nevoie de biserici, de locasuri sfinte, unde isi botezau copiii, ascultau liturghiile preotilor, în jurul cărora îsi îngroupau mortii. Când îsi apărau mosia, apărau şi biserica. Cum aratau bisricile acelea, nimeni nu ştie. Dar câte nu se ştiu despre romani. In România astăzi, bisericile se apără greu. Invazia flamurilor menstruale asiatice, a pângarit tot. Murdaria e generalizată. Nu a mai rămas nimic fără pată. Nici altarele!

E greu de zis că nu avem sfinti. Şi parcă sfintii sunt Sfanta Tară.

Bisericile din afara hotarelor.

Apărati-le .....

IOAN I. MIREA

Filon Verca - I N C U L T U L C R I M E I

Mă urmăreşte şi acum privirea îngrozită a locotenentului Chmielnoski, unul din asasinii, în mod atroce, a preotului Jerzy Popielusko, mărturisind la proces crima fără pereche.

El prezenta simptomele unei boli nedefinite, un fel de Parkinson, amestecată cu accese de epilepsie.

Crisparea mîinilor, însoţită apoi de un tremur permanent, cu deformarea rictusului, strîns pîlnie, cînd într-o parte, cînd într-alta. Privirea ochilor spre interior, ca şi cînd ar căuta ceva în fundul fiinţei lui, incapabil să fixeze un obiect, o figură. Mimica feţei trăda expresia unor convulsiuni interioare, provocate de un sentiment de teroare. Simţea parcă un pericol iminent, care-i ameninţa viaţa.

Aveam în faţă un chinuit, un fel de monstru, insuficient programat, în fază de incubare încă, care-şi revine încet ca dintr-un lung coşmar. Recuperează o parte din proprietatea afectivă şi rămîne îngrozit de ceea ce a fost capabil să săvîrşească.

Destăinuirea lui respiră oroare. Simte nevoia unei descărcări de această povară, care-i apasă pieptul pînă la sufocare. Chipul lui, cînd contractat, cînd destins, ascundea cu greu procesul unei lupte chinuitoare, între fapta hîdă şi inevitabila remuşcare. Semi-conştient, retrăieşte momentele infamiei şi redă amănunte scabroase de felul cum a comis crima.

Dintr-odată, revolta îl cuprinde şi denunţă pe cei ce l-au educat în cultul crimei şi l-au împins apoi, pînă la oroare, a o săvîrşi. Stia bine că va plăti greu preţul răscumpărării pentru cei ce nu vor apărea niciodată pe banca acuzării şi era pregătit pentru ispăşire.

Ideia morţii, cînd nu mai avea nimic de pierdut atunci cînd şi-a pierdut sufletul, îl determină să mărturisească. Modul sălbatic cum a fost mutilat un servitor al lui Hristos, înainte de a-i fi legat piatra de gît şi asvîrlit apoi în Vistula, pentru a şterge pentru totdeauna urmele sadicei nelegiuiri, contrastează cu cinismul altui monstru, în stare de perfectă stabilizare, căpitanul Piotrowski, şef de serviciu la

departamentul Cultelor din Ministerul de Interne.

Declaraţiile lui repugnă, înspăimîntă. El acuză preotul de a fi fost şeful suprem al unei organizaţii contra-revoluţionare şi a fost "pedepsit" pe drept, pentru că semăna ura.

Guvernul era prea slab şi atunci, singur şi-a luat această sarcină. Partidul nu era la curent!! De altfel, preotul "a murit în pace", sufocîndu-se singur, ironizează sîngerosul executant.

"J' etais pleinement conscient du caracter illegal de mes actes. Mais j'ai pensé, parfois, un moindre mal est necessaire, pour empecher un plus grand". (Figaro Magasine, 19 Ianuarie 1985).

Partidul, desigur că nu avea cunoştiinţă, pentru că n-ar fi tolerat niciodată o astfel de "pedeapsă"!!!

Sefii lui nu erau la curent de nimic!!! El singur şi-a luat responsabilitatea. L-a ucis pentru a evita un rău mai mare!!

Există oare un alt rău care să semene cu moartea?

Îşi asumă fapta într-un gest de mare eroism!!! Partidul nu greşeşte, el este infailibil!!!

Nu este el, oare, progenitura lui, asemănător întru toate, pînă la genocidul pe scară universală?

Într-un sistem unde nimic nu mişcă fără voia sau ştiinţa aparatului, aceşti secunzi au călcat în picioare "onoarea partidului"!!!

Dacă unul dintre acuzaţi a încercat să revină asupra declaraţiilor, "sfătuit" de superiorii lui, fie prin promisiuni de achitare, fie prin ameninţarea cu moartea, nu mai are nici o importanţă. Sentinţa lui rămîne aceeaşi: executat sumar, cu un glonte în ceafă.

Aceeaşi metodă o găsim în toate procesele, unde partidul ar putea să apară în boxa acuzaţilor. Echipele de torţionari, conduse de faimoasa fiară, Turcan, au acţionat, poate, din proprie iniţiativă?

"Misiunea" lor, odată îndeplinită, urmează procesul, ca şi cel din Torun, Polonia sau în altă parte a imperiului crimei, unde vor apare "vinovaţii", care au îndrăznit să "agreseze sistemul", să-l defăimeze!!! După ce s-a servit de ei, ca de un instrument, promiţîndu-le luna, i-a executat, nu fără a-i fi încărcat în prealabil de toate crimele: "abuz de încrederea partidului"!!!

Astfel au sters, cred ei, orice urmă, care, mîine, ar putea să-i denunţe în faţa omenirii.

Aceşti monştri, produs al unei doctrine, care pretinde să reînnoiască umanitatea, hrăniţi din ură şi sadicul omor, lansaţi în lume, vor continua să exercite sistematic asasinatul pentru care au fost programaţi de partid, fără nici o posibilitate de a le deregla mecanismul, deoarece li s-a extras sîmburele sensibilităţii umane.

Cine mai poate oare stăvili desmăţul terorismului, care sîngerează Occidentul, ucigînd femei, copii, bătrîni, fără deosebire, în setea lui de sînge?

În Etiopia, fantome flămînde, filmate la televiziunea franceză, fac să explodeze mînia spectatorilor la vederea acestor scene, refuzînd să creadă că este posibilă o astfel de moarte prin înflămînzire.

În Afganistan, asistăm la aceleaşi scene de oroare. Case arse, cu tot ceea ce cuprind în ele, femei, copii, infirmi sau răniţi, adăpostiţi de prăpădul îngrozitor. Recolta şi ea arsă, un alt episod, care poartă moartea, cea mai oribilă, prin foame. Imaginaţia monstrului nu cunoaşte limitele cruzimii.

Morţii fără număr, înşiruiţi pe văgăuni de munţi, în gropi comune, acolo unde trupurile chinuite îşi mai pot găsi odihna, peste tot, pe unde le calcă paşii acestor inumani, rămîn cruntă acuzare peste vremi.

Filon Verca

GHEORGHE COSTEA

La Madrid s-a stins din viaţă una din cele mai originale figuri din Mişcarea Legionară: Gheorghe Costea. Ajuns la o vîrstă respectabilă, Gheorghe Costea era egal cu sine cel din tinereţe. Modest, tăcut, acţionînd şi reacţionînd întotdeauna după o chibzuinţă serioasă. Niciodată GHEORGHE COSTEA nu se grăbea. "A fost - scrie Comandantul M.L. în circulara din 15 August - unul din cei mai rari legionari, care n-au avut altă familie decît Legiunea şi lupta ei. S-a identificat total cu idealurile M.L., şi cu o consecvenţă nezdruncinată le-a servit cu credinţă din cea mai fragedă vîrstă pînă în clipa morţii".

M-am întrebat de cîteva ori cum vorbeşte Gheorghe Costea. Trebuia să comunice cu oamenii în funcţia de mare răspundere pe care o avea în cadrul M.L. Paradoxal: Gheorghe Costea vorbea tăcînd. Tăcerile lui aveau o anumită voce, cu modulaţiile ei, prin care procesele din trecut prefigurau răspunsul aşteptat. O discuţie polemică în care să fi fost parte Gheorghe Costea, nu-mi imaginez. Înmagazinase atîtea emoţii, trăise atîtea procese lăuntrice, încît era M.L. pentru Gheorghe Costea o modalitate inseparabilă de a exista.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

In provinciile cucerite s'a intrebuintat deportarea si inlocuirea populatiei prin straini pentru a grabi desnationalizarea.

Oameni ce nu se puteau apara au fost omorati aruncati in gropi comune si nimeni nu a intrebat de ei, nici Rusia nicicand judecata pentru acest genocid!

Cand s'au inchis inchisorile din lipsa de material uman, s'au deschis spitale de nebuni; nebun era acela care se opunea regimului, nebun care era intensiv tratat, luandu-i-se bruma de vointa si initiativa pe care o mai avea. Astfel se urmarea despersonalizarea unei natii care-si pierdea trecutul, mythurile, credinta si limba, pentru a intregi armatele robotizate a unei noi religii!.....

De ce aceasta retrospectiva dupa 40 de ani de asa zisa pace?!..... Pentru a explica inca odata celor pacaliti de lozinci mincinoase, ca profetia lui "George Orwell" nu este o utopie, ci tristul adevar? care o insoteste sunt noua ciuma, boala contagioasa fara tratament? Nu! Ceiace vrem sa intelegem este: de ce un popor erou dealungul unei istorii zbuciumate nu reactioneaza la lovituri! E adevarat ca tarile ocupate din Europa de est, sunt supuse unui regim de teroare, care trebuia sa aduca un succes deplin! Lucrurile nu s'au petrecut tocmai asa: Romania nu este comunista, este doar condusa de comunisti. "Marele Frate" se cazneste sa intregeasca genocidul fizic cu un genocid psichic! In fiecare zi o noua pedeapsa cade pe capul acestui popor martir, o pedeapsa care incearca sa-i patrunda cele mai profunde bariere, sa-i darame moralul in orice fel si sa-l anihileze! De ce, ca odinioara in circul roman primii crestini, Romanii stau cu fruntea in sus in fata fiarelor salbatice? Blaga, mare scriitor, poet si filosof, reconsiderat dupa moarte, face observatia ca atunci cand istoria nu mai coincide nazuintilor sufletului sau, Romanul intoarce spatele istoriei iese din ea si traieste in afara ei!
Invatand dela Tolstoi nonviolenta, Gandhi i-a aratat cum sa o puie in practica stiind ca aceasta poate fi o cale catre libertate? Popor de agricultori, a inteles ritmurile cosmice-nastere viata moarte, inviere-si crede in ele? Popor de pastori n'a uitat "Balada Mioritei" si ar putea accepta "moartea nedreapta", mythul nuntii din munti? Sau mai degraba a simtit ca mythul "legendei Mesterului Manole" reprezinta TARA, la temelia careia sacrificiul de vieti e necesar unei "invieri"?!..... Intorcandu-ne la podisul din Afganistan, podisul dela 4000 m unde un trib incearca sa traiasca in afara vremii de razboi prin cultura --- trebuie sa stim ca podisul Romaniei este CHRIST, la inaltimi incomensurabile, CHRIST pe care omul martir il are in inima lui CHRIST care i-a promis adevarata libertate si adevarata IMPARATIE.

Romanii, popor crestin cu biserici daramate, cu preoti la care nu se poate spovedi, a deprins "Rugaciunea inimii". In afara istoriei, innecat in materialism, in prigoane si-a regasit sufletul si in el credinta din strabuni! Mai poate fi astfel Romania sortita pieirii sau provincie sovietica? Romani, aruncati de destin in toate colturile planetei libere isi indreapta inimele catre tara lor!

Mircea Eliade, unul din oamenii foarte culti din lume, crede si spune, ca prin cultura putem fi mai de folos celor de acasa, decat printr'o sterila lupta politica.

In felul acesta vom intalni lupta Afganistanului de sus, spiritualitatea din om si pe Dumnezeu.

A. M. MARIN

Părhăuţi. Biserica Tuturor Sfinţilor, sfîntul Vlasie, pictură murală din pronaos.

Stan M. Popescu - AUTOPSIA DEMOCRATIEI

Stan M. Popescu. Autopsia de la democracia: Un estudio de la anti-religion. Buenos Aires: Euthymia, 1984

Stan M. Popescu este o personalitate binecunoscuta in lumea culturala argentiniana. De origine romana, dar traind in exil, a facut o stralucita cariera universitara ca profesor titular de psihologie sociala la Universitatea din El Salvador si apoi la cea Catolica Argentiniana, precum si la Universitatea Nationala din La Plata. Intemeietor si director al primei reviste de psihologie aplicata din Argentina (1959-1973), a publicat numeroase lucrari stiintifice in reviste de specialitate si a tinut conferinte la mai multe universitati din Germania Federala si la Institutul de Psihologie Aplicata din Madrid. Printre volumele publicate de Domnia Sa in ultimele trei decenii se numara: El hambre de Dios: De Pascal a Saint-Exupery (1955) - "Foamea de Dumnezeu: De la Pascal la Saint-Exupery, Introduccion a la filosofia de la historia (1964) - "Introducere in filozofia istoriei", Auge y ocaso de la aristocracia (1974) - "Apogeul si declinul aristocratiei".

Autopsia de la democracia: Un estudio de la anti-religion - "Autopsia democratiei: Un studiu despre anti-religie" - este ultima sa carte, publicata la Buenos Aires in 1984. Dupa cum spune insusi autorul in prefata lucrarii sale, este o carte pe care multi nu o vor agrea, pentru ca "nu este o carte ortodoxa". Intr-adevar, profesorul Stan Popescu face parte din familia "minoritara" a ginditorilor contemporani care socotesc ca "auto-denigrarea fiintei umane (si auto-distrugerea spirituala si morala care decurge de aici) nu se datoreaza nici exploziei demografice, nici triumfului tehnologiei asupra stiintei, nici aparitiei "societatii de consum", ci faptului ca societatea umana s-a indepartat de spiritualitatea bazata pe valorile religioase"(p.8). Cartea sa este, de aceea, o carte "polemica", "demistificatoare", care merge impotriva cliseelor si a rutinei in gindire, incitind la o meditatie lucida, la reflectie proprie cu privire la viitorul societatii contemporane. Demersul autorului este insa unul de demonstratie bazata pe fapte, riguroasa, sprijinita de argumente stiintifice solide si de foarte numeroase citate de incontestabila autoritate in materie.

Lucrarea - care se intinde pe aproape 500 de pagini dense, a caror lectura totusi, nu oboseste nici o clipa pe cititor - se imparte in doua mari sectiuni. Prima sectiune se intituleaza "Autopsia democratiei ateniene" si analizeaza - cu rigoare si finete de-a lungul a paisprezece capitole - cauzele istorice profunde care au dus la decaderea societatii grecesti bazate pe guvernul democratic instaurat de Pericle, cel care ridica hybris-ul la rang de lege, alterind astfel intreaga scara a valorilor morale traditionale. Insesi titlurile capitolelor sint graitoare in aceasta privinta. Sa citam citeva, cu titlu de informatie: "Democratia ateniana, pepiniera de demagogi" (cap.V); "Perfectionarea mijloacelor de extindere a scaviei in timpul cirmuirii demos-ului" (cap.VI); "Democratia desavirseste stilul militarist, imperialist, rasist, imoral si menit sa inabuse libertatea altor state" (cap.VII); "Democratia ateniana s-a pretins la inceput umanitara si umanista, dar apoi si-a schimbat natura, parcurgind un proces de auto-degradare si practicind genicidul" (cap.VIII); "Democratia ateniana a promovat sacrilegiul si profanarea" (cap.IX); "Democratia ateniana a dus la coruperea si slabirea relatiilor de familie" (cap.X);

"Teroarea morala - ca arma a partidului democrat atenian" (cap.XI); "Democratia ateniana a atrofiat creativitatea, a degradat gindirea filozofica si a golit pe om de esenta lui spirituala" (cap.XII); etc.

Sectiunea a doua, intitulata "Autopsia democratiei moderne", contine o patrunzatoare radiografie a situatiei existente in urmasele din zilele noastre ale democratiei "clasice": democratia liberala de tip occidental si democratia marxista (intre cele doua, autorul lucrarii neconsiderind ca ar exista o diferenta calitativa de esenta).

Pas cu pas, se demonstreaza cum "istoria se repeta" si, prin urmare, cum toate tarele, toate viciile de structura care au dus la prabusirea civilizatiei grecesti isi fac aparitia, in forme mai mult sau mai putin voalate, si in toate democratiile moderne. Si de data aceasta, titlurile vorbesc de la sine. De pilda: "guvernul demos-ului = guvernul coruptiei" (cap.XX); "Noua democratie merge pe urmele democratiei ateniene si urmareste inlocuirea religiei" (cap.XXIII); "Substituirea creativitatii artistice prin 'arta' demos-ului" (cap.XXIV); etc.

Deosebit de interesante ni s-au parut capitolul XV, dedicat conceptului insusi de democratie (rar un termen care sa fie astazi atit de pe buzele tuturor si care sa insemne, pentru fiecare, lucruri atit de diferite !) si cele doua capitole care "demitizeaza", cu inteligenta si putere de convingere, raportul intre doi termeni socotiti aproape unanim ca purtind intre ei, automat, semnul egalitatii: democratie si egalitate (cap. XVII: "Mitul egalitatii") si democratie si libertate (cap.XVIII: "Cirmuirea demos-ului si libertatea"). Caci idolatrizarea maselor in asa-zisele societati democratice nu duce, in ultima instanta, decit la de-personalizarea individului, la o nivelare nociva, a carei consecinta e dezumanizarea prin pierderea esentei morale si spirituale unice. Pe de alta parte, libertatea inteleasa simplist, ca emancipare de "represiune" inafara oricaror constringeri de ordin moral, nu duce, de asemenea, decit la degradarea individului lasat prada instinctelor oarbe si fortelor anarhice ale raului. Se ajunge astfel la un relativism generator de confuzii morale, ale carui consecinte nu pot fi, iarasi, decit nefaste pentru sanatatea si echilibrul rasei umane. Sa ni se permita sa citam in acest sens, un pasaj - dintre foarte multele posibile - care ni se pare graitor: "Inainte ca Edmund Burke sa fi putut dovedi aparitia primelor semne ale degradarii spiritualitatii ('A sosit vremea sofistilor, a economistilor si a minuitorilor de cifre, iar gloria Europei s-a stins pe veci' - citat in engleza n.n.), conul de umbra in care avea sa intre creativitatea filozofica si credinta religioasa fusese intuit. Dar nimeni nu a formulat cu mai multa clarviziune ca Tocqueville pecetea sclaviei care avea sa marcheze societatea cirmuita de guvernele democratice: 'Sint convins ca nu anarhia este raul principal care ameninta era democratica: ea este, dimpotriva, cea mai mica dintre toate. Egalitatea suscita, intr-adevar, doua tendinte: una care-i impinge pe oameni direct spre independenta si-i poate duce la anarhie; si alta care-i mina pe un drum mai lung si mai ascuns, dar mai sigur, catre robie. Popoarele percep usor prima tendinta si-i opun rezistenta; dar se lasa tirite de cealalta fara sa-si dea seama, de aceea este atit de important sa o semnalam."

"Modernii logographoi si strategoi autokrator - scrie in continuare Stan Popescu (p.471 si urm.) - se inversuneaza sa darime toate structurile bazate pe axiologia religioasa, subminind rezistenta morala a indivizilor si exercitind o teroare constanta printr-o semantica sofista si o polisemie generatoare de dezechilibru intelectual, in asemenea masura, incit indivizii simt ca li se clatina toate procesele mintale. Constiinta lor e napadita de nesiguranta in clipa cind constata ca notiunile fundamentale si conceptele esentiale sint considerate nu numai demodate si anacronice, ci si eronate si false. 'Cultura' promovata de Leviathan introduce hybrys-ul ca virtute si batjocoreste valorile cuprinse in Predica de pe Munte. Totusi, aparatorii 'vechii etici' si ai valorilor traditionale continua sa practice virtutile crestine ale caritatii. In auzul lor rasuna cuvintele lui Isaiia: 'Vai de cei ce numesc raul, bine si binele, rau; de cei care prefac intunericul in lumina si lumina in intuneric, care schimba amarul in dulce si dulcele in amar."

Astfel se incheie cartea profesorului Stan Popescu: o pledoarie nobila si lucida pentru "veche etica" ce sta la baza tuturor marilor realizari ale societatii umane dintotdeauna. O carte, deci, care face cinste autorului ei si, implicit, gindirii rominesti din exil.

D.S.D.

Radu Budișteanu

DUUMVIRII

URMARE DIN PG 1

de catre consilierii politici ai lui Carter, obiectivul cheie fiind: plecarea fortelor americane stabilite in Europa.

Numai atunci Kremlinul ar accepta sa se gandeasca la slabirea presiunei pe care o exercita asupra Europei de Est, poate sub forma denumita de Jonathan Steele o "yugoslavizare". Acesta se intreaba: Neutralitatea s'ar putea stabili in sensul ca regimurile sa-si mentina un sistem esentialmente comunist, cu un partid conducator si un control strans al mass media? (La pure verite, Iunie 1985.)

Realitatea nationala (nu statala) a Europei de Est, in numele careia vorbim unii dintre noi, cum am mai vorbit si in Tara sub alte forme de Stat, fiind mandatati cu mari majoritati romanesti in acest sens, ci nu impusi contra vointei nationale de silnicia vreunui Stat dusman; singurii in Exil avand acest mandat national pe care-l ducem cu noi pana la sfarsitul vietii. Oricare altul se perima prin trecerea timpului. Acesta se confirma prin substanta si jertfe. Ar trebui sa nu se uite aceasta, nu pentru ierarhie, ci pentru Romanie. Si acest mandat national se va reinnoi si maine, intr'o noua epoca de libertate, fiindca totdeauna popoarele ce u'au putut fi ucise, mai vajnic si-au afirmat vointa.

Realitatea nationala, deci, respinge organic formule de genul celei citate, admisa de Presedintele Frantei in "dialogul" sugerat oficial Germaniei Federale pentruca aceste doua State sa-l propuna tarilor comuniste din Est. Rezulta de aci ca parte din oamenii politici ai Americii, precum si unii conducatori ai Europei occidentale, nu pricep nimic din ceeace constitue spiritualitatea nationala a popoarelor. Ei accepta comunismul ca expresiune a democratiei, ceeace este cu desavarsire antitetic --un amestec de orice, condus de oricine --, nu prin alegeri libere, expresiune a natiunei, ci prin silnicie moscovita sau "yugoslavizata".

Punand chestiunea democratiei, Maurras raspundea, definind: "Democratia insemneaza libertate jos, autoritate sus." Nu auziti, peste milenii, rezonanta legilor lui Solon?

Presedintele Reagan si Vice-presedintele Bush aceasta reprezinta. Drumul lor cuprinde si cararea nostra.

America este guvernata si Gorbacevii lumii cad la sfat.

RADU BUDIȘTEANU

Părhăuți. Biserica Tuturor Sfinților, fațada vestică.

YALTA-FORTY YEARS LATER

In zilele de 27-29 Sept. a.c., in Washington D.C. - Rayburn House Office Building - a avut loc simpozionul "YALTA - FORTY YEARS LATER", organizat de Confederatia Nationala a Grupurilor Etnice din America. Cuvintul de deschidere a fost rostit de Charles Moser, profesor la George Washington University si de Rep. Bernard J. Dwyer (D.,N.J.) care au facut o larga expunere a Acordului semnat la Yalta in Februarie 1945, a nerespectarii de catre Uniunea Sovietica a obligatiilor asumate si a consecintelor acestei incalcari pentru Europa Centrala si de Est.

Fiecarei nationalitati i-a revenit o ora in care s-a inclus prezentarea situatiei fiecareia, in actuala configuratie politica, dupa mai bine de 40 de ani.

Primul grup etnic a fost cel polonez. A vorbit profesorul Stanislaw Wasowski de la Universitatea Georgetown. A urmat cel german pentru care a vorbit profesorul Alfred Oberndorfer tot de la Universitatea Georgetown. Apoi Cehoslovacia prin profesorul Eugene Loebel si Romania reprezentata de presedintele Congresului National Romano-American, Dr. Alexander Ronnett, Dr. Mircea Ronnett din Chicago, Victor Corbut din Cleveland si Nita Nicolae din New York, redactorul publicatiei Libertatea.

Simpozionul a continuat cu celalte tari: Ungaria, Yugoslavia, reprezentata de prof. Branimir Anzulovitch, Bulgaria prin Dr. Boyan Choukanoff, fost analist la postul de radio Europa Libera. Seria vorbitorilor s-a incheiat cu reprezentantii Tarilor Baltice, a Bielorusiei si Ucrainei.

Simpozionul a fost onorat de mesajele Presedintelui Statelor Unite, Ronald Reagan si al Vice Presedintelui George Bush.

Presedintele a salutat participantii la conventia bienala a Confederatiei Nationale a Grupurilor Etnice (NCAEG) si a notat: "...Puteti ramine asigurati ca Statele Unite vor continua, in mod viguros, eforturile de a fi in fruntea celor care lupta pentru libertatea si auto-determinarea tarilor care se straduiesc sa se libereze pe ele insele de cosmarul tiraniei si opresiunii totalitare."

In acelasi spirit, Vice Presedintele George Bush dupa ce a mentionat realizarile de pina acum ale Confederatiei, a urat participantilor succes deplin si in viitor.

S-a dat citire deasemenea unui lung mesaj din partea Senatorului John Heinz din Comitetul de Finante, care a asigurat Confederatia de intregul sau sprijin si colaborare pentru viitor.

Un ultim mesaj, a fost trimis de Dr. Radu Budisteanu din Frankfurt/Main, Germania de Vest, Presedintele de onoare al Ligii Anti-Yalta cu sediul in Koln. Dupa ce a regretat ca nu a putut participa la simpozion, Dr. Budisteanu a incheiat: "Aplicarea Acordurilor de la Yalta, o pseudo-conventie, trebuie respinsa de catre constiinta universala."

Ziua de Duminica 29 Septembrie a fost inchinata inchiderii Conventiei si rezolutiei finale care urmeaza a se publica in organul oficial al Confederatiei si in alte publicatii americane. Unul din punctele principale ale rezolutiei, adoptate in unanimitate, se refera la ridicarea in Washington D.C. a unui monument inchinat martirilor care si-au sacrificat viata in lupta contra comunismului, victimele "Imperiului Raului", marturie a genocidului din Europa de Est.

Corespondent

PELERINAJ LA MITERSILL - AUSTRIA

Ca şi în anii trecuţi, în jurul datei de 24 Iunie legionarii fac pelerinaj la Mitersill/Austria, în două scopuri: în primul rînd în amintirea zilei de 24 Iunie 1927, ziua cînd Corneliu Codreanu împreună cu "văcăreştenii" au pus temelia Legiunei şi în al doilea rînd de a aduce omagiu celui ce a fost Corneliu Georgescu, unul dintre fondatori, înmormîntat în cimitirul localităţii. Anul acesta a mai fost încă un prilej în plus: s-au împlinit 40 de ani de cînd Corneliu Georgescu a fost ucis mişeleşte de răufăcători necunoscuţi. Mormîntul fondatorului a fost împodobit cu jerbe de flori şi coroane. Sf. Sa Pr. Harold Makk a făcut o slujbă de pomenire. Răspunsurile le-au dat d-nii Josif Zimmermann şi dr. Nicolae Ighişan. D-l ing. Aurel Ionescu a făcut apelul morţilor şi a citit un mesaj trimis de d-l Radu Budişteanu, care descrie clipele de neuitat, cînd la Râmnicul Sărat în timp de noapte sunt ridicaţi ca să fie ucişi Căpitanul şi cei treisprezece legionari. Groaznica noapte este descrisă după zeci de ani în felul următor: "Aud şi acum zgomotul zăvoarelor trase. Numai zăvoare şi numai lanţuri!" D-l Nicolae Craiu şi d-na Ioana Bonciu au adus lumînări împodobite cu şerveţele. După comemorare a avut loc o masă. Printre cei prezenţi semnalăm pe d-na Makk, d-na Magu şi d-nii dr. Vasile Mailat, Ioan Boacă, Nelu Popescu, dr. Filip Păunescu, Mihail Parlăţeanu, Sandu Marin şi alţi legionari veniţi din Austria, Germania, Italia, Elveţia.

Corespondent

MESAJUL d-lui dr. Radu Budişteanu citit la Mitersill la 29.6.1985:

Stimate prietene,

Mergeţi mîine la pomenirea lui Corneliu GEORGESCU al cărui spirit pluteşte deasupra vieţilor noastre în nobleţea naţională în care au trăit ei, FONDATORII MISCARII LEGIONARE, sanctificaţi în conştiinţa noastră prin fidelitate, suferinţă şi moarte cristică.

Pentru cauze ce vă sunt cunoscute nu pot fi şi eu acolo. Tare aş fi avut nevoie de gîndul curat şi unit, de prezenţa frăţească a celor împreună cu care aş fi îngenunchiat, suferit, în faţă altarul sfînt!

Să ne gîndim la Tară, să ne gîndim la ea, la Neamul din care ne tragem, pentru care atîtea jertfe au fost din rîndurile noastre!

Eram în temniţa din RÂMNICUL SARAT, în noaptea cînd i-au ridicat ca să-i ucidă, pe CAPITAN şi pe cei TREISPREZECE. Aud şi acum zgomotul zăvoarelor trase. Numai zăvoare şi numai lanţuri! Aceasta a fost partea noastră pe pămînt! Unde e dreptul care să nu fi întîmpinat hula celor nedrepţi?

Să ne gîndim la VACARESTENI, printre ei, aici CORNELIU GEORGESCU, la pilda lor naţională, la sacrificiul lor! DIN ACEASTA TRAIM!

Radu Budisteanu

Radu Budişteanu: Yalta
Colecţia DRUM

Radu Budisteanu: Yalta, Colectia Drum, 1985

In colectia Drum a aparut o pretioasa brosura, punind in discutie acordurile secrete de la Yalta, sub semnatura dlui Radu Budisteanu. Brosura cuprinde citeva capitole, printre care unul descriind pe "Cei trei mari", al doilea intitulat "Yalta formala", insumind declaratia din 11 Februarie si "Acordul Secret" cu aceiasi data. La cap II. "Yalta Formala" intilnim aliniatul 8 cu interpretarea juridica a textelor din care citam: "'Charta Atlanticului', sursa actului de la Yalta, este de origine anglo-saxona. Cei doi semnatari 'considera ca este bine sa se faca cunoscute anumite principii comune ale politicii nationale ale tarilor respective, pe care sa se bazeze viitorul omenirii. Se pleaca deci de la vechiul adagiu anglo-saxon: 'The international law is a part of the law of the land', 'Parte a dreptului tarii', in sensul ca dreptul international e un elaborat teritorial al imperiului britanic; in vreme ce doctrina franceza in frunte cu Prof. Geouffre de la Pradelle, interpreta acest adagiu in sensul ca dreptul tarii si-a insusit principiile elaborate in domeniul dreptului international.

Exegeza britanica e numai aparent juridica; in fond, ea e exclusiv politica.

Dealtfel, tot dreptul britanic nu e decit o transpunere in contra-sens a principiilor regentind stiinta juridica latina."

In fine, "Observatiunile" de la pg.15 incearca sa lamureasca aberatia Yaltei, sub aspect politic si diplomatic. Argumentele juridico-politice contra Yaltei, sint cum marturiseste autorul, multiple tragind urmatoarea concluzie:

"Este de elementara morala internationala ca actualii conducatori occidentali care, in sfirsit, par a nu mai fi alaturi de 'democratii' moscoviti, sa repare ceeace au stricat predecesorii, restabilind justitia in lume si reintegrind popoarele in drepturile lor suverane, din care n-ar fi trebuit sa fie scoase niciodata. Nu credite Moscopusilor, de nici o natura. Nu elogioase si necorespunzatoare aprecieri, ci judecata lucida. Nu confuzie, ci logica politica: Daca te intorci contra Moscovei, cum poti sustine pe sateliti ? Nu exista State, nu exista decit piete de desfacere ?

7) Si totusi, Romania si Statele de care au dispus cei "Trei Mari" sint State suverane, nu vasale, nu feudale, nu federale. Cine, si cu ce titlu, putea dispune de ele ?

8) Romania este o natiune latina nu slava, cu istorie zbuciumata dar eroica, cu fata intoarsa spre Dumnezeu dupa cum marturisesc lacasurile de ruga si mormintele stramosilor.

9) Romania are o traditie, o cultura proprie, o splendida arta nationala, o configuratie geografica specifica. Ea are doinele, buciumul, tulnicul, cimpoiul, holdele, horele, care sint ale ei si numai ale ei. Frumusetile, bogatiile ei.

10) Romania a avut ilustri fii, o veche scara de valori nationale, si are poporul ei plin de noblete, pe care nu-l au alte state, cu care a fost amestecata in paragrafele de la Yalta si in masina comunista.

11) Romania nu e un stat balcanic ci, european, in sensul inalt al termenului. Muntii nostrii se numesc Carpati, nu Balcani. Nici un atlas geografic din lume (decit poate cel editat de geo-politici analfabeti la Yalta), nu situeaza Romania in Balcani. Numai pentru ignorantii amatorismului rutier Europa se opreste la Budapesta. Cum poti compara Panonia cu Bucovina, cimpiile arse cu smaraldul pajistelor noastre, cu iezerele carpate, cu lumina fluida a coastei tonitane, sau cu tara basaraba, azi provincie sovietica, rapita?

12) In dreptul public se face distinctiunea intre acceptarea unei situatii (stare de fapt); - asi zice mai bine constatarea, - si recunoasterea unei situatii (stare de drept).

Romania a fost obligata sa constate starea de fapt care dainueste prin tiranie si astazi, dar constiinta poporului roman n-a ratificat niciodata aceasta stare, totdeeauna contestata in drept de romani si contestata, masiv, si electoral in 1946, in acel an de rascruce pentru entitatea nationala pe care o reprezentam noi, romanii curati, ci nu infiltratiile comuniste, 'pe linie' sau aparent si beneficiar 'deviate' si - ce tristete! - acceptate nu numai de occident, dar chiar de unii dintre noi, renuntind la optica nationala. Unde erati cind ne loveau ? Unde sinteti cind ne dgradeaza ? E si o anumita inconstienta in toleranata.

Ce stiu acesti profitori de durerile neamului romanesc, de vietile noastre chinuite de ei si de stapinii lor ?"

Ultima parte si poate cea mai semnificativa cuprinde schimbul de scrisori intre Vice Presedintele George Bush si dl. Radu Budisteanu, care analizind semnificatia raspunsului dlui George Bush, afirma:

"5) Aceasta inseamna ca lupta noastra, a patriotilor din exil, nu contravine politicii oficiale a U.S.A., ci se integreaza ei, si ca tine numai de intelepciunea noastra sa perseveram in aceasta lupta care, in fond, coincide cu nazuinta de viata constituind marile principii, singurele de inalta morala, care consolideaza U.S.A. in fruntea lumii, nu numai ca putere materiala, dar ca purtatoare eficace de cultura, de dreptate si de ideal.

Frati Romani din exil, nu simtiti asupra-ne Mina lui Dumnezeu ? Nu aveti constiinta de El conferita ?"

Abonamentele pentru
CURIERUL
USA şi Canada: $ 15 USA.
Europa şi America latină $ 20.-
Australia, Asia şi Extremul Orient: $ 22.- USA.

Rusia şi timpurile ce trăim

II

Decăderea Rusiei

de Dr. ION DUMITRU DAN

În articolul precedent am vorbit despre îmbătrînirea Imperiului rus ca motiv al descompunerii şi al decăderii. În articolul de faţă vom vorbi despre corupţie, ca alt factor al descompunerii şi deci al decăderii, ce poate contribui, împreună cu alte cauze sau chiar singur, la acest fenomen al degenerării unei instituţii sau chiar a unui imperiu - mai ales a unui Imperiu atît de extins şi de artificial cum este cel rusesc, ajuns astăzi sub comunism.

Ne referim, fie la imperiu ca atare, fie mai ales la corupţia Partidului comunist (doctrina, disciplina, organizaţie, idealuri, unitate, oameni, membri, etc.), fie a capilor (mai cu seamă din Comitetul Central şi din Comisiile lui), aşişderea la corupţia generală, cauzată de politica nefastă sau de eşuarea şi impotenţa totală a politicii comuniste în viaţa publică ca atare, dar mai cu seamă în realităţile sociale şi în relaţiile cetăţenilor cu instituţiile statale, organizate după modelul comunist şi conduse toate de membrii partidului, adică exclusiv de comunişti.

Această corupţie este întîi de toate de natură morală, cu reflexe inevitabile în politică, societate, economie şi în toate relaţiile, atît între om şi om, cît şi între cetăţeni şi instituţii, sau faţă de partidul comunist şi de regim în general.

Stim că orice corupţie are ca bază desintegrarea forţelor morale. Descompunere prin care, din cauza lipsei de conştiinţă morală, provocată şi ea din lipsa credinţei religioase, sau a unui ideal real şi superior (nu fictiv), în viaţă şi drept scop al sensului vieţii, urmează lipsa de bunul simţ, de ruşine; lipsa de demnitate şi de un autentic simţ de răspundere, precum şi de orice voinţă de a îndeplini legea, misiunea, datoria sau orice lucru ce ţi se încredinţează. Asta, mai ales cînd îndeplinirea datoriei este legată de o misiune oficială sau publică. Cu atît mai vîrtos că ştii că nimic nu este al tău, nu-ţi aparţine. Lipsesc, prin urmare, două pîrghii fundamentale, două stimulente esenţiale: religia şi proprietatea privată.

Corupţia morală aduce cu sine toate celelalte corupţii: familiară, sexuală, economică, patriotică, politică, socială, etc., introducînd libertinajul, indecenţa, neruşinarea, obrăznicia, lipsa de bunul simţ şi de educaţie, falsitatea, sabotajul, minciuna, trădarea, lipsa de răspundere, etc., împreună cu descompunerea tuturor valorilor fundamentale, atît personale cît şi publice, atît private cît şi oficiale, cu toate consecinţele, adică cu efectele dezastruoase în viaţa personală, familiară şi publică la care ne referim aici în mod deosebit. De aici provine necesitatea unui control total şi sever, cu pedepse nelimitate şi mai ales înmulţirea controlorilor, inspectorilor şi revizorilor şi contrarevizorilor, etc. A dispărut orice încredere şi nici nu poate exista, nici chiar în viaţa particulară. Este necesar deci un aparat poliţial statal şi altul al partidului comunist, deoarece neîncrederea este totală ca şi falsitatea şi jocul dublu. Furtul, înşelăciunea şi hipocrisia sunt la ordinea zilei; important este să nu fii prins sau descoperit. Stim prea bine care e şi cum poate fi viaţa cetăţenilor într-o atare atmosferă şi într-un regim atît de jandarmăresc şi corupt.

Descompunerea şi corupţia este cu atît mai mare, mai profundă şi mai periculoasă cu cît simţul moral descreşte şi apoi dispare. Aci nu e vorba numai de o simplă demoralizare de natură psihologică, de o deprimare, ci de pierderea conştiinţei morale, adică de pierderea busolei echilibrului moral, a stelei polare unice care arată drumul spre adevăr, dreptate, bine şi ne conduce la acest scop sau ţintă, cerîndu-ne în mod imperios împlinirea datoriei, observarea legilor (nu de frica de pedeapsă, ci din dragoste faţă de bine, de "ce trebuie să fie"), atît în această viaţă pămîntească cît şi în vederea ajungerii la viaţa cea de veci, adică la scopul ultim al vieţii, pentru care suntem creaţi de Dumnezeu. Morala, aşadar, (simţul moral, răspunderea morală, conştiinţa morală, legea morală) stă la baza întregii vieţi omeneşti şi trebuie practicată în toată activitatea omului, fie privată fie publică, după legea minţii (a minţii sănătoase) şi în mod liber. Nu după instinct, ca în animale şi nici după legile biologice, fizice sau chimice, ca în plante

şi în minerale. Omul e compus din corp şi suflet. Prin spirit se deosebeşte substanţial şi definitiv de cele necuvîntătoare, deci trebuie să trăiască după legea spiritului, care înseamnă cunoaşterea adevărului, a binelui şi a obligaţiilor morale de a trăi conform acestor legi superioare. Prin urmare, "fără morală", viaţa nu poate fi trăită, "în bine", "cum trebuie să fie", sau de acord cu legea: fie naturală, fie divină, fie omenească şi din acest motiv, (deficienţa esenţială: absenţa elementului deontic), nu se va putea realiza, obţine, niciodată: binele, adevărul şi dreptatea, adică nu vom putea fi fericiţi. Stim că viaţa, mai ales cea socială şi cea publică, nu se poate trăi în pace fără aceste principii morale sau mari virtuţi sau energii spirituale. Nici nu se poate concepe măcar o societate, oricît ar fi de simplă şi primitivă, fără o morală (fără un cod etic, oricît de redus în conţinut şi în principii de purtare cinstită) şi fără aplicarea acestor norme în viaţa publică. Convieţuirea nu este posibilă fără legi şi fără conductă morală, oricît de rigid, de organizat şi represiv ar fi sistemul poliţial. Violarea acestor norme (sau reguli de viaţă, care "normalizează" după exigenţele naturii însăşi), conduce întotdeauna la fărădelegi de tot felul; fărădelegi ca în ordinea juridică se numesc delicte sau crime, iar în cea morală se numesc păcate. Nimeni nu poate dori, cu atît mai puţin iubi, delictul sau păcatul, oricare ar fi, căci amîndouă sunt rele şi nimeni nu poate dori răul ca atare. A dori răul, ca rău, e contrazicere în termeni, adică absurditate metafizică. Răul, sub orice formă, distruge omul, minează convieţuirea pacifică, aşişderea dezintegrează, descompune instituţiile, Statele sau chiar Imperiile.

Să vedem acum care sunt cauzele acestei corupţii, în general şi în particular. Precum se ştie, doctrina şi regimul comunist nu admite nici religia şi nici morala creştină, ci o combate ca cea mai periculoasă "alienare" a omului şi ca o "superstiţie"; ca ceva iraţional, ce aparţine imaginaţiei, ceva cu totul ireal, care îndepărtează pe om de sine însuşi şi de societatea în care trebuie să trăiască. Unica morală - dacă asta se poate numi morală -, admisă de marxism este cea omenească, dar nu oricare, ci numai cea propusă (elaborată şi expusă) de Marx-Engels-Lenin, care de fapt exclude şi condamnă orice altă morală, nu numai cea creştină. Morala comunistă este de natură exclusiv partidară; deci, parţială, sectară, subiectivă şi interesată; inventată de aceşti "gînditori" şi fondatori ai sistemului materialist dialectic şi istoric, cunoscut cu numele de comunism sau marxism. Această zisă morală, marxistă-materialistă, respinge chiar şi etica, sau normele legii naturale, zidite şi puse de Creator în mintea şi inima fiecărui om, înainte de a cunoaşte legea divină revelată, prin profeţi şi prin Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu făcut om. Lege zisă naturală, ce aparţine naturii omului ca "fiinţă raţională"; deci o cunoaşte orice om cu mintea sănătoasă şi o practică dela vîrsta cunoaşterii binelui şi a răului. Notăm, în treacăt, că marea majoritate a iniţiatorilor materialismului, fie socialist fie marxist, sau dialectic, nu erau creştini, iar puţinii ce fuseseră creştini, prin Botez, au apostat dela religia creştină. Însuşi Karl Marx, deşi de origine evreu, fusese botezat în religia evanghelistă, în care crescuse şi pe care o practica cu multă rîvnă, pînă ce intrase în universitate, cînd a început să se îndepărteze de religie, sub influenţa nefastă mai ales a lui Engels şi a curentelor materialiste ale timpului şi a libercugetătorilor.

Prin urmare, în comunism, "moral" nu va putea fi nici legea morală creştină (sau revelată, conţinută în Sf. Scriptură) şi nici legea naturală (indicată fiecărui om de mintea sănătoasă), ci numai legea dictată de partidul comunist, adică vom avea o morală politică partidară şi exclusivistă. Moral, deci, este numai ce serveşte interesele partidului, oricînd şi oricum, deoarece nu interesează nici scopul şi nici mijloacele, nici binele comun şi nici binele naţional, ci numai cel al partidului. Pentru partid, totul este licit şi moral, adică bun şi justificat, dacă serveşte partidului. Răul şi binele există numai în funcţie de partid. Partidul este fiinţa supremă, Dumnezeu, iar şeful partidului e reprezentantul lui Dumnezeu. Prin urmare, poate face orice şi tot ce face are binecuvîntarea "cerului marxist", adică a "paradisului terenal". Comunistul adevărat nu cunoaşte şi nu aplică altă morală decît cea marxistă, altfel este declarat trădător, revisionist, vîndut, burghez, capitalist, contrarevoluţionar etc. Sensul şi scopul moralei comuniste, prin urmare, nu e binele (adevărul şi dreptatea), în sine, ci întrucît serveşte sau nu interesele partidului (în sens doctrinar, politic, economic, social, etc.). Totul pentru partid. Partidul este stăpînul, autocratul, absolutul, atotţînătorul, omnipotentul, care dispune

atît peste corp cît şi peste suflet, atît peste minte cît şi peste inimă. Tot ce cere, trebuie să i se dea fără ezitare şi cu entuziasm; Partidul trebuie să fie servit oricînd şi oricum (Cfr. Helene Carrere d Encausse, Op. cit. cap. III).

Autoarea acestei documentate cărţi, specialistă în sovietologie, spune:

"În realitate, sistemul sovietic este dominat de Partidul comunist care deţine puterea şi exclude orice posibilitate de a o împărţi cu alte instituţii. Nici Parlamentul şi nici Guvernul nu au dreptul de a se ocupa de alegerile politice. În virtutea unei legi nescrise, însă fundamentală în URSS, deciziile aparţin exclusiv Partidului. Apoi, Parlamentul şi Guvernul trebuie să le accepte, să le tipărească în texte şi să le publice ... Partidul deci este adevăratul stăpîn al puterii în URSS, dar exercită autoritatea prin mijlocirea instituţiilor centrale şi a birocraţiei regionale ... Partidul are un centru administrativ propriu, care cuprinde toate centralele administrative statale, secretariatul şi departamentele Comitetului Central. În fiecare minister există un departament în care lucrează specialişti competenţi, care asigură controlul politicii hotărîte de Partid şi eventual aplicarea în concret". (Le pouvoir confisque. Gouvernants et gouvernes en URSS, ibidem). Acelaşi lucru, în formă diferită, îl afirmă alt sovietolog, americanul Fainsond: "Adevăratul Parlament în URSS este Comitetul Central al Partidului; adevăratul Guvern este Biroul Politic; iar adevăratul Prim-ministru este Secretarul general" (Hough J.F. - M. Fainsond; How the Soviet Union is governed, Harvard 1979, p. 409 - o carte foarte bine documentată şi scrisă de specialişti). Ţinînd seama de toate acestea, nu mai putem înţelege cum mai poate cineva să vorbească de "umanism comunism" sau de "morală socialistă", sau de "democraţie populară", sau întrebuinţînd orice alt termen pentru a prezenta comunismul ca un sistem umanist sau democrat. Este cea mai mare minciună, falsitate şi dovadă de rea credinţă. Cîtă dreptate avea marele Papa Pius al XI-lea cînd afirma că "comunismul este prin natura sa pervers" şi conduce numai la fărădelegi de tot felul (vezi: enciclica Divini Redemptoris). Iar înţeleptul proverb romanesc ne atrage atenţia că: "Plopul nu poate face mere, nici răchita micşunele".

Aşadar, Partidul este noul Dumnezeu; divinitatea absolută care nu admite nici o abatere de la slujirea servilă, oarbă şi necondiţionată, în tot ce propune şi decide sistemul-doctrină comunistă şi care, în acelaşi timp, sancţionează în modul cel mai crunt pe toţi care se opun partidului sau care nu execută ce şi cum vrea Partidul. Comunismul în sine şi în felul în care este aplicat în URSS (unde sistemul este mai pervers iar metodele mai brutale), este regimul politic cel mai rigid, ce se cunoaşte în istorie, inflexibil, dogmatic şi atot puternic, care nu admite nici posibilitatea, măcar în teorie, că Partidul ar putea greşi sau că doctrina marxistă ca atare nu e bună. Greşeala, cînd se dă, este atribuită oamenilor, persoanelor particulare sau neglijenţei omeneşti. Partidul nu greşeşte şi nici nu poate greşi. Este total infailibil, mai infailibil decît Papa şi decît consiliul ecumenic. De aceea, deciziile lui, în tot ce învată, afirmînd sau negînd, sunt bune şi trebuiesc acceptate fără discuţie. Prin urmare, sunt în sine: adevărate, drepte şi morale. Ca atare nu pot fi interpretate în altă formă deosebită de cea dată de Partid. Cine se opune acestor hotărîri este mai rău decît un eretic şi schismatic; este trădător şi duşman al poporului şi este eliminat din Partid, cum ştim că se întîmplă nu rar, fie cu "vîrfurile", fie cu simpli membrii din Partid. Asta fără să ne gîndim la faimoasele "purgi" ale călăului asiatic, Stalin, care a "eliminat" nu numai din Partid ci şi din viaţă, nenumărate persoane printre care chiar şi pe cei mai buni prieteni personali (J.F. Kahn: La guerre civile, Ed. Seuil, 1982, passim; K. Stajner: 7000 jours en Siberie, Ed. Gallimard 1983, passim).

Cu alte cuvinte: moral este tot ce serveşte Partidului comunist (în forma în care propune şi învaţă Partidul), iar imoral este tot ce se opune Partidului sau nu-i foloseşte. Partidul cu interesele lui politice, este omnipotentul care stă peste individ şi peste societate, peste Stat şi peste Naţiune, peste mintea, voinţa şi inima omului. Partidul, ca un demon, ca un monstru fioros, absoarbe tot: persoană, societate, putere, spirit, materie, în totalitatea vieţii şi a existenţei omeneşti. Omnipotenţa şi omniprezenţa Partidului nu poate fi ignorată de nimeni, cu atît mai puţin contrariată, cu riscul de pedepse mari sau chiar cu pierderea vieţii. De fapt, în Rusia, fie ţaristă, fie comunistă, ştim prea bine că viaţa niciodată nu a avut prea multă valoare în faţa autorităţii statale, precum nici drepturile omului nu au fost respectate, de fapt nici nu au prea existat, iar legile se reduceau la "voinţa autocratului" ţarist sau sovietic. Evident, influenţă mongolică.

Pentru o mai bună documentare şi ilustrare a celor expuse, voi reproduce aici, pe scurt, anumite norme, principii, documente, luate din doctrina morală comunistă sau marxistă, aşa cum au fost propuse de "Trinitatea fondatoare" a marxismului dialectic, marxist şi ateu: Marx, Engels şi Lenin. Primii doi, cum se ştie, evrei de sînge pur (cu deosebirea că Marx fu botezat în religia luterană, apoi apostatează), iar ultimul, jumătate slav şi jumătate mongol, iar soţia lui evreică (Maurice Pinay: Complot contra la Iglesia, Ed. Mundo libre, Mexico 1968 ss.; T. Romanescu: La gran conspiracion, Mexico 1961, p. 134 ss; Bertram D. Wolfe: 100 years in the Life of a Doctrine, New York 1965, cap. 19).

Iată aceste norme de "morală comunistă": "Moral este tot ce serveşte la distrugerea vechii societăţi exploatatoare, pentru a uni pe toţi cei ce suferă în jurul Partidului Proletarilor". "Morala noastră este subordonată total intereselor luptei de clasă a Proletarilor". "Pentru un comunist, morala comunistă, în totalitatea ei, în disciplina solidară şi coerentă, se arată în această luptă conştientă a maselor împotriva exploatatorilor". (Lenin: Discurs în al treilea Congres al Ligii Tineretului 1920; Morala comunistă 72). "Orice morală, în ultimă analiză, este un produs al situaţiei economice în care a ajuns o societate, într-o epocă determinată". "Morala a fost întotdeauna o morală de clasă: fie că justifică dominaţia şi interesele claselor dirigente ..., fie că reprezintă rebeliunea contra acestei dominaţii ... a stăpînirii dominatoare şi exploatatoare". (Engels: Anti-Duhring). "Comuniştii resping morala clasistă a exploatatorilor şi opun conceptelor şi obiceiurilor depravate şi egoiste ale lumii vechi morala comunistă; morala cea mai justă şi nobilă; morala care exprimă interesele şi idealurile muncitorilor din întreaga lume ... În procesul zidirii socialismului şi a comunismului, morala comunistă se îmbogăţeşte cu noi principii şi cu un nou conţinut" (Lenin: Morala comunistă). Asta, ca norme fundamentale ale moralei comuniste.

În particular, iată care sunt, după Lenin, punctele principale ale Codului moral comunist:

a) "fidelitate cauzei comuniste, dragoste faţă de patria comunistă şi faţă de ţările socialiste; b) "muncă conştientă pentru binele societăţii; cine nu munceşte nu mănîncă; c) "grija, din partea fiecărui individ, pentru conservarea şi sporirea patrimoniului public; d) "o conştiinţă superioară a datoriei sociale şi intoleranţa faţă de violările intereselor societăţii; e) "colectivism şi ajutor reciproc între camarazi: unul pentru toţi şi toţi pentru unul; f) "atitudine cinstită şi respect reciproc între indivizi: omul este prieten, tovarăş şi frate faţă de ceilalţi; g) "onoare, sinceritate, puritate morală, simplicitate şi modestie în viaţa publică şi în cea privată; h) "ura faţă de nedreptate, faţă de parazitism, de lipsa de cinste, de arivism şi nesaţ de cîştig; i) "respect reciproc în familie şi grija faţă de educaţia copiilor; j) "prietenie şi frăţietate între popoarele din URSS, dar fără milă cu duşmanii comunismului, ai păcii şi ai libertăţii popoarelor: k) "solidaritate frăţească cu lucrătorii din toate ţările şi cu toate popoarele".

Vom analiza pe urmă aceste puncte, în teorie şi în aplicarea practică dată de comunişti, fie în URSS fie în relaţiile cu alte ţări, ca să vedem bine toată realitatea, adevărul şi minciuna, propaganda şi situaţia reală. Natural, deziluzia noastră va fi mare. Însă numai cunoscînd tot adevărul, chiar dacă ustură şi contrazice teoria, vom putea judeca obiectiv şi imparţial doctrina şi realitatea comunistă.

Precum ştim şi este natural, morala e strict legată de religie, adică de relaţiile omului nu numai cu semenii lui ci şi cu Stăpînul şi Creatorul fiinţelor, al esenţelor şi al legilor după care trebuie să se conducă fiecare natură, conform speciei ei, adică de acord cu substanţa sau esenţa ei specifică. Materia nu crează legi, nu poate crea norme, pentru că nu judecă şi nici nu poate prevedea şi deci nu poate provedea sau conduce. Materia e stăpînită şi orientată după legile puse în firea ei (legi fizice, chimice etc.) de Creator. Aceste legi, precum ştim, fiindcă aparţin unei naturi iraţionale, lucrează meanic sau automat, sau cum zice romanul: "după legea firii"! Numai spiritul, mai corect: Spiritul care crează şi dictează, stabileşte legi şi norme de conduită sau de existenţă şi activitate, deci, poate prevedea şi orienta firea toată - întreg universul - conform unui plan general şi unui plan particular. Adică numai Spiritul poate conduce tot ce există, după legile pe care el însuşi le-a pus în firea fiecărei creaturi. Altfel ar trebui să admitem cea mai mare absurditate: că există un efect fără cauză adecvată sau fără motiv suficient şi proporţionat! Acest Spirit, - Creator

universal şi Guvernator a toate, este Dumnezeu. El, prin bunătatea şi înţelepciunea Lui, crează atît esenţele cît şi legile lor, după care le conduce. Omul, în schimb, face legi numai pentru el, în proporţie cu autoritatea ce deţine şi peste teritoriul ce stăpîneşte. Dar aceste legi, precum e logic şi evident, nu pot exista în dezacord cu legile divine sau universale, impuse şi stabilite de Autorul firii, ci trebuie să fie de acord cu Planul Creatorului pentru tot universul, Plan universal, ce conduce şi orientează toată creatura, după firea ei, spre atingerea scopului final. Aşa: iraţionalele, se conduc orb, adică mecanic şi automat, după legile fizice şi chimice;nu au nici o răspundere (pentru că nu au nici minte, nici libertate sau voinţă); plantele, după aceleaşi legi anterioare şi după cele ale biologiei, căci au viaţă, dar tot automat şi fără răspundere; animalele se orientează după legile fizice-chimice, biologice şi instinct, dar tot în mod mecanic şi deci fără morală. Omul, în schimb, creat după "chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", avînd inteligenţă şi voinţă, cunoaşte binele şi răul, ce e moral sau imoral; prin urmare ştie şi se poate autodetermina, decide liber şi inteligent, adică are conştiinţă şi prin urmare este responsabil, adică are conştiinţă morală şi este obligat să facă după voinţa Creatorului şi nu după placul său, sau al partidului comunist, sau după capriciul oricărui sistem ce se opune legilor firii, adică planului lui Dumnezeu. Prin urmare există o singură morală: cea pusă de Dumnezeu în natura cosmică, mai corect în firea omului. Evidenţa, nu numai Creatorul, prin urmare, condamnă orice altă morală, cum ar fi: cea comunistă, cea laică, cea indiferentă, cea neutrală sau cea pragmatică sau cea hedonistă, etc. Legea este lege - lege cu adevărat - şi obligă în conştiinţă, numai atunci cînd conduce la binele suprem, adică la binele voit şi stabilit de Creator, în Planul său universal. Restul este: măzgălitură, urăţenie, fărădelege, delict sau păcat.

Stim cu toţii că un punct fundamental în doctrina marxistă, este lupta împotriva lui Dumnezeu, a religiei şi a Bisericii, precum şi împotriva întregii "economii supranaturale" sau metaistorice (Cfr. Alberto Barrena Garcia: Marxismo fundamental y religion, Madrid 1975; G. Kursanov: Materialismo dialectico, Ed. Cartago, Buenos Aires 1975, autor comunist; F. Engels: Anti-Duhring; Ed. Cartago 1975; mai ales prima secţie). Iată cîteva afirmaţii comuniste cu privire la această temă importantă:

"Partidul consideră parte esenţială în educaţia comunistă, lupta contra ideologiei şi a moralei burgheze; contra urmelor psihologice ... a influenţei doctrinei ce apară proprietatea privată şi contra superstiţiilor şi prejudecăţilor ... Partidul foloseşte mijloacele de instrucţie şi educaţie a oamenilor în spiritul concepţiei materialiste ştiinţifice despre lume, împotriva prejudecăţilor religioase ... Este necesar a face sistematic o propagandă ateie, cu bază ştiinţifică, dovedind slăbiciunea credinţelor religioase, care s-au născut cînd forţele naturii şi subjugarea socială oprimau individul, căci el ignoră adevăratele cauze ale fenomenelor naturale şi sociale. Pentru acest scop trebuie să ne bazăm în descoperirile ştiinţifice moderne, care ... ajută pe om contra forţei naturii şi nu lasă loc ficţiunilor fantastice ale religiei, despre forţele supranaturale". "Adeziunea nelimitată la ideologia şi organele Partidului, este motivul cel mai important al invincibilităţii Partidului, este garanţia împlinirii glorioase a marilor aspiraţii şi a construirii comunismului". "Partidul va conduce întotdeauna după principiile marxiste".

Aceasta în general. Iar cu privire la esenţa religiei ni se spune că: "Religia este opiul poporului. Acest principiu al lui K. Marx, este piatra unghiulară a întregii concepţii comuniste despre religie. Marxismul a considerat întotdeauna, toate religiile şi bisericile, toate şi fiecare din organizaţiile religioase, drept instrumente ale reacţiei burgheze, bune pentru a apăra exploatarea şi animalizarea claselor muncitoreşti". "Trebuie să luptăm contra religiei; acest punct e ABC-ul (abecedarul marxismului - n.n.), al materialismului marxist ... Dar e necesar ca să se ştie lupta contra religiei ... Lupta contra religiei nu trebuie redusă la o ideologie abstractă ... trebuie făcută în mod practic, concret ... pînă la eliminarea rădăcinilor sociale ale religiei". "Marxismul trebuie să fie materialist, adică adversar al religiei". "Trebuie să fie materialist dialectic, încadrînd lupta împotriva religiei în mod concret şi practic, în lupta de clase". "Noi avem o morală proletară, şi e necesar să o dezvoltăm şi s-o consolidăm educînd generaţiile în spiritul ei. Tot ce contribuie la întărirea clasei lucrătoare şi la creşterea forţei ei combative - pentru clădirea socialismului - face parte din morala noastră, care este absolut

obligatorie, pentru toţi membrii Tineretului Comunist şi pentru membrii Partidului" (citate după V.I. Lenin: Opere, tom. XV, pp. 422; 424-425; 427; Kalinin: "A X-a aniversare a Uniunii Tineretului Comunist").

E foarte clar, prin urmare, că morala comunistă e în contrazicere totală cu religia creştină, chiar dacă are puncte comune, în anumite locuri cu creştinismul pe care-l combate în modul cel mai brutal, cum dovedeşte nu numai teoria ci mai ales faptele, adică practica marxistă. Din nou revenim la ceea ce am mai spus. În comunism Partidul este totul, este divinitatea absolută care nu admite altă doctrină decît cea marxistă şi ateie, nici o altă morală decît aceea propusă şi explicată de Partidul comunist, revoluţionar şi exclusivist, adică şovin şi partial, pînă în măduva spinării, plin de ură faţă de tot ce nu e comunist, mai cu seamă faţă de ce este anticomunist, cum e religia creştină. Doctrinarul şi revoluţionarul Trotsky, marele comunist rival al lui Stalin (ucis apoi de acesta în Mexico), vorbind "ex-cathedara" Treimii comuniste: Marx-Engels-Lenin, afirmă astfel, în ce constă fidelitatea faţă de Partid şi implicit morala comunistă: "Nimeni dintre noi nu poate avea dreptate contra Partidului. Pînă la urmă, Partidul are întotdeauna dreptate, căci este instrumentul istoric unic, ce posedă clasa muncitoare, pentru soluţionarea problemelor ei fundamentale. Din acest motiv nimeni nu poate avea dreptate contra Partidului; o ştiu prea bine. Cineva are dreptate numai cu Partidul şi numai prin Partid. Istoria nu a creat alt mijloc pentru realizarea dreptăţii şi a adevărului" (Trotsky, în al 13-lea Congres, 1924; luat după Isaac Deutscher: The Prophet Unarmed, New York, 1959, pag. 139).

Pentru a vedea în ce consistă corupţia morală şi cum se manifestă, fie în Partid, fie în membrii Partidului, fie în practica doctrinei comuniste, aşişderea în viaţa socială şi politică, este necesar să analizăm aceste puncte fundamentale ale "moralei comuniste" sau "moralei proletare", dovedind afirmaţiile cu exemple, adică cu fapte injuste şi imorale.

Vom pleca dela principiul bine stabilit şi acceptat de toţi (de toţi cei cu mintea sănătoasă, nepartidară şi obiectivă), că morala, că forţa spirituală (nu că ştiinţa) se referă la conduita omului faţă de bine şi în relaţiile lui cu ceilalţi oameni, cu drepturile lor, cu libertăţile şi datoriile fiecăruia (faţă de adevăr, bine şi dreptate), precum şi faţă de legi şi obiceiuri; conduita sau purtarea, a cărei scop este convieţuirea pacifică şi cinstită. În acest sens, în esenţa moralei se cuprinde tot ce este: cinstit, cum trebuie, cum se cuvine, cum e leal, legal; onoare, adevăr, dreptate, bunătate, altruism, iubire de altul şi în general, tot ce înseamnă respect faţă de ce e bine şi bun (în opoziţie cu tot ce e rău, ce nu trebuie să fie, ceea ce trebuie evitat). De aici, derivă că tot ce este în armonie cu acest bine, sau cu "ce trebuie să fie", ca o cerinţă intimă a însăşi naturii, este şi se numeşte moral; iar ce este în dezacord, sau i se opune, este şi se numeşte imoral. Imoralul, deci, încalcă, violează normele morale ale binelui, adevărului şi ale dreptăţii.

Analizînd mai profund noţiunea, vedem că acest "bine", acest "ce trebuie să fie", "ce trebuie făcut", (chiar dacă nu ne place sau nu ne cere sacrificii), nu depinde de om, nici de legile omeneşti, - în esenţa sa -, ci de însăşi natura lucrurilor, de exigenţele primordiale ale firii omului. Exigenţe ce sunt cerute şi arătate, întîi, de "legea naturală", de "legea firii", înscrisă în inima, natura, fiecărui om şi aratată de mintea dreaptă a fiecăruia. Aceasta e morala naturală sau legea etică a cărui principiu universal (obligatoriu deci pentru toţi, în spaţiu şi în timp), este: "fă binele şi evită răul"! Fiindcă natura omului este una şi aceeaşi pretutindeni şi oricînd, şi "morala naturală", sau "legea firii" omeneşti trebuie să fie mereu aceeaşi şi una pentru toţi, imutabilă şi uniformă, şi nimeni nu o poate schimba căci e "legea firii", nu a voinţei omului, cu atît mai puţin a capriciului unei filosofii sau a unui partid politic. Pe lîngă această morală naturală sau lege etică, mai avem morala creştină. Adică legile lui Dumnezeu. Învăţătura, norme, principii şi adevăruri revelate, în mod special şi istoric, de Creator, prin Profeţi şi apoi prin Isus Cristos şi Apostoli (predicate şi păzite de Biserică, pînă la sfîrşitul veacurilor, adică pînă cînd se va termina istoria). Această lege morală creştină, revelată de Dumnezeu, are drept scop, orientarea omului spre ţinta ultimă, destinul definit al existenţei sale istorice, care este viaţa de veci.

VA URMA

PANOPTICUM

DESPRE EXIL

Cu adevărat exilul romanesc (singurul care ne interesează), e foarte divizat. Si poate nici atît de divizat de cîte idei a fost înzestrat, nu se ştie de cine. Că doar dezbătîndu-se concepţii multiple, se va naşte "adevărul". Care "adevăr" iar nu se ştie. Adevărul acela de aproape, imediat, contemporan adică. De o jumătate de secol se dezbate, să se ştie că nu se ştie nimic. Sau aproape nimic referitor la destinele romaneşti. Si atunci, ce bine e că exilul se macină, se descompune, îşi dă sufletul! Trebuia ca odată şi-odată, să se abandoneze bocetele pe ruine. Căci numai aşa se va termina cu tot soiul de exilături. Se va sfîrşi cu mortăciunile dizidente, rezidente, expatriate, refugiate, excomunicate sau filo-cutare ori cutare. Cine a privit integru a putut să-şi dea seama că fantoma 23 August 1944 circulă încă dela sfîrşitul primului război Mondial. Capcana comunistă se aşeza prin 1920, cînd marxismul începe masiv să se exporte. Comuniştii pripăşiţi în Romania îşi recunoşteau sediul în Kremlin şi nu recunoşteau alipirea Basarabiei la entitatea romanească. O parte a culturii noastre se deschidea subversiv spre stînga. În rezumat: aşa s-a ajuns la zig-zaguri politice, la împerecheri politice, la tranzacţii, la blocuri, la faceri şi desfaceri, pînă la lichidări organizate. Dintre ei s-au ales asasinii, dintre ei s-au ales transfugii, dintre ei s-au selecţionat mandatarii care la 23 August au deschis căile tancurilor sovietice. Dintre ei s-au ales aceia care au acoperit din "exil", instalarea definitivă, în etape a jugului internaţional marxist. Ei au creat Comitetul Naţional, artificial, cu jonglerii politice. A încetat prin demisie sau prin inutilitate acest Comitet Naţional, ca după aceia să se nască o puzderie de alte comitete încurcîndu-se între ele ori supralicitîndu-se pe locul întîi.

Din specia flotantă marxistă au apărut aceia care cînd îşi dădeau adeziunea la partidul comunist, cînd demisionau. Si tot aşa, hărmălaia de subsol a exilului a măcinat, s-a măcinat în fel şi chip. Dar pînă la un punct! Pînă unde se începe lichidarea prin natura lor vremelnică a tuturor comitetelor, dizidenţelor, nărăvaşilor intelectuali sau nu, culturali sau cu veleităţi economice. Numai astfel vor dispare capcanele, şoaptele, spionii reconvertiţi, edecurile care au ţinut pasul cînd pe dreapta cînd pe stînga. Abia cînd întreg exilul bătut de vînturi va fi spulberat, abia atunci, după cumplitul, urgentul intransigentul purgatoriu, se va urzi cu fermitate voinţa uriaşă, salvatoare, sigură, a Romaniei întregită.

GORBACEV

Sarmul slav a fost întotdeauna un pericol surîzător, captivant. Gorbacev este o variantă a surîsului rusesc, însă o variantă periculoasă, capturantă: captarea lumii! Ora H e de faţă! Cine s-a lăsat adormit şi nu se trezeşte, e în pericol! Gorbacev e înscăunat. Hotărîrile lui vizează precis. Dela revoluţia lui Lenin, nu s-a urmărit niciodată îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă a acelora care trebuiau să întreţină cel mai mare parazit pe care l-a avut umanitatea. Gorbacev e ales! Va continua să fabrice arme gata de atac. Pîine mai puţină! Arme îndreptate împotriva restului anemic european şi mai departe împotriva aliaţilor cu care au cîştigat războiul, în condiţiile cele mai favorabile. De atunci aliaţii, adică cei mai puternici, Statele Unite, pierd mereu, pe toate fronturile pe care Rusia Sovietică le deschide prin intermediarii subordonaţi. Odată zonele stabilite, între lumea liberă şi lumea aspiraţiilor comuniste, s-au interpus etapele cele mai complicate, mai suspecte, mai grave. Astfel, Uniunea Sovietică neîmpiedicată de nimeni, a continuat să conspire, să deschidă conflicte semănate peste tot, ca Statele Unite să-şi uzeze diplomaţia pînă la pierderea credibilităţii. O altă etapă semnificativă e pe cale să-şi atingă obiectivele: Pactul de la Varşovia şi o întrunire la Kremlin a tuturor partidelor comuniste din lume. Noua secretă Nomenclatură a fost pregătită de Gorbacev personal, timp de cîţiva ani. Iar înainte de a accepta invitaţia preşedintelui Reagan pentru "discuţii directe", Gorbacev a început să planteze lîngă SS 20, SS 25, rachete care pot atinge şi teritoriul USA. Statele Unite pregătesc "înmormîntarea interstelară", şi cum Uniunea Sovietică se grăbeşte, s-ar putea să depăşească în timp pe bravii democraţi ai "lumii libere". Învăţătura e simplă: cel de al doilea război mondial e marcat de-o filosofie răsturnată.

Ioan I.MIREA

Adresa redactiei noastre
CURIERUL: P.O.Box 95
SANTA CLARA,Ca. 95052

ROMANII NU MAI AU SCAPARE

de Claudio CAMPUZANO

Străzile, pustii. Fără automobile - fiindcă n-ai voie să le foloseşti - şi fără oameni, fiindcă toţi aleargă acasă să se adăpostească de frig; iar acasă, singurul lucru pe care-l pot face e să privească timp de două ore pe zi la televizor, în timp ce toată familia se înghesuie în bucătărie să se încălzească la o flacără tremurătoare, gata să se stingă în orice clipă. Folosirea luminii electrice e redusă cu 50%, iar frigiderele sunt scoase din priză din ordinul statului, iar afară, nămeţi de zăpadă adunaţi de o iarnă duşmănoasă.

Nu e nici Alaska, nu sunt nici munţii Tibetului, ci capitala unei ţări europene. Iată ce a adus iarna trecută regimul prezidat de Nicolae Ceauşescu Bucureştiului, capitala Romaniei şi întregii ţări. Dacă adăugăm la asta penuria de alimente, în ciuda unei raţionalizări stricte, vom înţelege de ce, cei 20 de ani de regim al lui Ceauşescu, împliniţi în luna Martie, nu le-au oferit romanilor nici un prilej de sărbătoare.

Relele din Romania nu sunt noi. Încă în 1981 romanii îndurau cea mai gravă criză economică din ultimele decenii. Producţia de petrol scăzuse, iar cea de cărbune nu crescuse suficient ca s-o compenseze. Situaţia din agricultură era şi mai rea. Dar acest lucru nu l-a făcut pe Ceauşescu să promoveze o liberalizare parţială a economiei, cum s-a întîmplat în Ungaria, ci, dimpotrivă, l-a făcut să-şi înăsprească regimul pentru a înăbuşi nemulţumirea poporului. Chiar şi azi, cînd în Uniunea Sovietică, Mihail Gorbacev preconizează să dea un nou impuls economiei prin măsuri menite să ducă la descentralizare, Ceauşescu se menţine ferm pe poziţia lui ortodoxă cu privire la cum trebuie să arate un stat comunist.

Planificarea centrală rigidă impusă de Ceauşescu avea ca scop industrializarea rapidă a Romaniei şi dezvoltarea unei industrii grele bazate pe tehnologie şi materii prime de import. Acest program a început să capete amploare la începutul anilor 70, cu ajutorul unor uriaşe împrumuturi din străinătate. Ideia era ca Romania să devină o ţară exportatoare de produse industrializate. Dar investiţia exagerată în uzine petrochimice şi în oţelării, ca şi neglijarea investiţiilor în agricultură au transformat Romania într-o ţară importatoare de petrol şi de alimente, două dintre principalele ei produse de export înainte. De la sfîrşitul anilor 70, carnea a dispărut practic din alimentaţia romanilor, iar zahărul şi ouăle se găsesc cu mare greutate.

Prin 1981 datoria externă a Romaniei ajunsese la 10 miliarde de dolari, iar capacitatea ei de a face faţă situaţiei era aproape nulă. Cînd criza din Polonia a îngheţat acordarea de noi credite occidentale ţărilor din orbita sovietică, în Europa răsăriteană, situaţia Romaniei a devenit disperată.

Stoicismul romanilor în faţa acestei situaţii atrage atenţia chiar şi a altor ţări comuniste, dar se explică prin vigurosul şi pătrunzătorul sistem stalinist de represiune impus de Ceauşescu. Un exemplu: un ziar din Bucureşti a arătat de curînd că un funcţionar dintr-o prăvălie a fost acuzat de încălcarea legilor pentru că a ascultat radioul la ora prînzului, contravenind astfel dispoziţiilor cu privire la conservarea energiei.

În Romania nu există mişcări organizate care să exprime nemulţumirea faţă de această situaţie. Nu există nimic comparabil cu Solidaritatea, mişcarea condusă în Polonia de Lech Walesa, iar spre deosebire de Biserica Catolică din Polonia, Biserica Ortodoxă Română colaborează pasiv cu guvernul. Perspectivele pe care le au romanii cu privire la o eliberare măcar parţială de suferinţe sunt foarte reduse.

(Noticias del Mundo, L.A., 20 Mai 1985, p. 7A)

In The Washington Post din 15 Mai crt. s-a publicat interviul luat Dlui David Funderburk, fost timp de 3 ani şi jumătate ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti. Interviul este lung şi a ocupat aproape o pagină a bine cunoscutului şi răspînditului ziar american.

Ambasadorul demisionat a recomandat o revizuire a politicii Americii faţă de Romania, inclusiv neacordarea pentru aceasta a statutului naţiunii celei mai favorizate, arătînd cu date absolut precise şi foarte bine întemeiate duplicitatea Romaniei în raporturile ei de politică internă şi externă.

Mult trîmbiţata chestiune a INDEPENDENTEI ROMANIEI faţă de Moscova este o farsă, ca şi respectarea drepturilor omului, aşa cum s-a stabilit la Helsinki şi după.

Cunoscător şi al limbii romane, a reuşit să cunoască şi să se identifice cu situaţia din Romania comunistă, ţară care a reuşit să tragă pe sfoară America şi să-i înşele buna credinţă.

Sute de inşi au primit paşaport pentru America, fără ca să corespundă anumitor condiţiuni cerute pentru a putea imigra în Statele Unite. Aşa de pildă, au reuşit să se strecoare - ajutaţi însă de oficialităţile comuniste de la Bucureşti, o mulţime de haimanale şi foşti condamnaţi de drept comun, în timp ce sute de inşi, poate mii, care meritau să plece, nu au primit paşaport, aceste autorităţi acreditînd zvonul că Romania a dat paşapoartele solicitate, dar că America, Ambasada USA este aceea care le-a pus şi le pune piedici.

Dl. Funderburk aminteşte expresia de SMECHER în care se complace Romania ca să înşele buna credinţă americană. Situaţia cu eliberarea paşapoartelor unor condamnaţi de drept comun, o aseamănă ambasadorul demisionat cu condamnaţii din Cuba care acum cîţiva ani, pe vasul Mariel, au sosit în Statele Unite, urmare a înşelării atenţiei americane de către Fidel Castro şi a guvernului cubanez.

Din lipsă de spaţiu suficient, ne reducem numai la această scurtă prezentare, dar recomandăm celor interesaţi să încerce să citească direct The Washington Post din 15 Mai, pentru o documentare substanţială. Dl. D. Funderburk, de 41 de ani, fost profesor universitar de istorie este conservator şi ne cunoaşte perfect ţara, unde a urmat studii în cadrul Fundaţiei Fulbright.

Este de remarcat că se referă foarte des direct la Ceauşescu, al cărui portret l-a descris întrutotul exact. Dl. Funderburk este primul diplomat din Vest care spune adevărului pe nume. Noi, Romanii, dispersaţi în Exil, credem că el merită o statuie şi toată recunoştinţa noastră.

M O Ţ I U N E

Anty YALTA

Întruniţi la Koln, la 18 şi 19 Mai 1985, Noi, Romanii exilaţi din Patrie în urma aplicării în contrasens de către U.R.S.S. a Convenţiei de la Ialta din 11 Februarie 1945, care a transformat Romania în ţară comunistă în directă dependenţă de Moscova, împotriva voinţei poporului ei, conducătorii politici semnatari ai acestei Convenţiuni protestînd de pură formă. (Winston S. Churchill, The Second World War, VI. Triumph and Tragedy, pp.361-362).

Aducem la cunoştinţa Occidentului european şi american că în Romania, ţară creştină, se dărîmă bisericile şi că în Romania, ţară bogată, oamenii sunt lipsiţi de hrană - aceasta ca o consecinţă directă a Convenţiei de la Ialta, aplicată Europei de Est, eliberată de unii şi ocupată de alţii, contra tuturor principiilor de morală politică.

Constatăm că "durata perioadei temporare de instabilitate a Europei" prevăzută în Cap. 5 din Convenţia de la Ialta, prin definiţie provizorie, tinde să fie permanentizată către U.R.S.S., atît prin arbitrara aplicare a acestei Convenţii cît şi prin violarea principiului major de drept public şi de politică internaţională: "Nu există lege perpetuu valabilă."

În consecinţă:

Cerem actualilor conducători politici ai Marilor Puteri, reprezentanţi ai conştiinţei morale universale, să fie consecvenţi cu principiile "Chartei Atlanticului", sursa Convenţiei de la Ialta, aplicînd efectiv, nu numai ca formulă teoretică "hotărîrea de a construi în cooperare cu celelalte naţiuni pacifice, o ordine mondială inspirîndu-se din legile păcii, ale securităţii, ale libertăţii şi ale bunei stări a întregii umanităţi" după cum prevede, dealtfel, chiar Cap. 5 al Convenţiei de la Ialta;

iar art.3 al "Chartei Atlanticului" este categoric:

"Statele semnatare respectă dreptul pe care-l au toate popoarele de a-şi alege forma de guvernămînt sub care vor să trăiască şi doresc să vadă drepturile şi autonomia RESTITUITE acelora cărora le-au fost smulse prin forţă".

Romania trebuie scoasă, deci, din injustiţie şi teroare.

Convenţia de la Ialta este caducă, fiind semnată de cinci State şi aplicată abuziv de unul singur. (Noţiunea de "Convenţiune individuală" este un summum al absurdului).

Cerem să se restituie Romaniei suveranitatea ei naţională, smulsă prin forţă, în acest mod încrederea noastră rămînînd fermă în actualele declaraţii ale Marilor Puteri, cea mai înaltă expresie de conducere umană fiind respectarea cuvîntului dat.

Presedinte
Dr. Victor Malcoci

Completare la Moţiunea luată la Koln în ziua de 18 Mai 1985, propusă de d-l dr. Radu Budişteanu:

"Respingem categoric sugestiile aberante formulate de către fostul Consilier al Securităţii naţionale S.U.A. în timpul Administraţiei Carter, reproduse şi comentate în Revista "La Pure Verite" din Iunie 1985 potrivit căror texte în Europa se va instaura o pace "jugoslavizată", adică menţinerea unui sistem esenţialmente comunist, cu un partid conducător şi un control strîns al mass media.

Noi suntem patrioţi romani naţionalişti, spiritualişti şi creştini, considerînd comunismul ca un flagel al omenirii, pentru a cărui distrugere luptăm. Acesta tot nu s-a înţeles?

Romania nu poate fi nici jugoslavizată, nici moscovizată. O asemenea concepţie de sclavi conştiinţa noastră o refuză în mod absolut."

PANOPTICUM II

Aliaţii s-au remarcat la ideologia "marxist-leninistă" spre a lichida o tiranie. Si dacă în această alianţă sporită (cu tovărăşia comunistă) s-au formulat condiţii, dintre toate propunerile au fost adoptate Condiţiile Uniunii Sovietice. Cunoşteau oamenii de stat ai democraţiilor occidentale cum a apărut cuvîntul (slav) "progrom", ştiau de existenţa Gulagului, a masacrelor dela Katyin, sau cum a dispărut pe fundul Mediteranei guvernul legal al Poloniei? Stiau! Si cu bună ştiinţă (bileţelul primului ministru al Marii Britanii, Churchill), deliberat a acceptat acordul dela Yalta. Fără îndoială că lichidarea definitivă a abatoarelor de masacru germane e o lecţie. Însă premeditat sau nu e limitată. Gorbacev priveşte fix spre ora H. Astăzi America, ca şi Europa are nevoie în neputinţele ei de ajutorul învinşilor fără condiţii. Se pare că tot ei deţin cheile veritabilei democraţii. Da, dar drama trebuie privită drept, în ochii deschişi. Uniunea Sovietică e sub zidul dela Berlin. Si în loc de a se încerca o altă formă a acceptării acordului dela Yalta (după unii acordul ar fi bun însă nu e bine aplicat de ruşi), ar trebui ca mai întîi fondul principiilor de eliberare, democraţie, libertate, naţionalism, să fie spălat de murdăria marxistă. Spre a primi înţelesul politic adevărat. Si atunci, nu numai un fragment din Germania, ci toată conştiinţa umană se va uni spre a zdruncina din temelii parazitul tentacular comunist.

Ioan I. MIREA

Ioan Boaca: "Prahova si idealul legionar" - Amintiri din prigoane si pribegii. Cartea, frumos tiparita in colectia "Omul nou" la Munchen (1981), cuprinde sase capitole incepind cu primii pasi facuti de autor in M.L., precum si imprejurarile care l-au determinat sa paseasca pe acest drum pe cit de spinos, pe atit de maret. Stilul cartii este limpede, iar modestia care-i pune in valoare adevarata personalitate a autorului, este graitoare. Cartea trebuie citita de prieteni si adversari, atit pentru documentatie pe care asi numi-o istorica, dar si pentru analiza unei epoci in care atotputernicii cirmuiau cu pistolul in mina.

REDACTIONALE SI ADMINISTRATIVE

Anunţăm cititorii şi abonaţii noştri că, deoarece redactorul revistei CURIERUL s-a îmbolnăvit grav, în apariţia revistei au intervenit unele dereglări, pentru care ne cerem iertare. Numărul prezent cuprinde două numere: 20 şi 21, materialul fiind în realitate - după cum veţi constata, mai bogat decît două numere obişnuite. În acelaşi timp, spre consternarea noastră, nici pînă astăzi I.B.M. nu ne-a livrat piesa lipsă astfel încît printerul să poată fi conectat la calculator.

Rugăm abonaţii restanţi să ne înţeleagă că neplata abonamentului lor, atrage incapacitatea revistei noastre de a-şi continua apariţia. În acest an cheltuielile revistei au fost cu mult mai mari ca pînă în prezent. Ceea ce este bizar însă, tocmai în acest an încasările au fost cu mult mai mici. Cum nu suntem subvenţionaţi de nici o instituţie, întreprindere sau persoană particulară, absenţa abonaţilor noştri lasă urme grele. De aceea facem un nou apel, incluzînd şi pe cei cărora le-am scris deja, să nu ne abandoneze la mijlocul drumului.

\# \# \# \# \# \# \# \# \# \# \# \# \# \#

Mănăstirea Văcăreşti. Biserica mare; vedere dinspre vest

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI

Curierul

În concepţia conducerii ungare, reformismul nu poate fi echivalat cu oportunismul, întrucît revoluţia a schimbat fundamental structura puterii, aceasta fiind exercitată de popor. Dat fiind că socialismul nu este un sistem închistat, noile preocupări nu pot constitui o deviere, ci o perfecţionare a acestuia. Obiectivele imediate, a precizat ministrul, sunt desvoltarea sistemului bancar, autorizarea unui număr sporit de mici întreprinderi în proprietatea particulară, liberalizarea formării preţurilor şi creşterea ponderii impozitelor indirecte în cadrul sistemului fiscal.

Un prim pas în direcţia unei funcţionări mai suple a economiei naţionale fusese făcut încă din 1968. El a constat din desfiinţarea sarcinilor de producţie ferme ale întreprinderilor stabilite prin planul economic central. În etapa actuală sunt redefinite nu numai principiile economice de bază, ci şi o serie de obiective organizatorice şi sociale. Istvan Heteny s-a referit concret la modificarea legii electorale, precum şi la separarea efectivă a bugetelor comunale şi municipale de bugetul de stat, prevăzută să intre în vigoare în 1986. Au fost lărgite competenţele şi misiunile sindicatelor şi ale Camerei de comerţ. Dintr-un organ quasi-statal, Camera de comerţ a devenit un organ reprezentativ al intereselor cercurilor economice, independent faţă de guvern.

Ungaria va desvolta schimburile de mărfuri atît cu ţările nesocialiste, cît şi cu cele din blocul răsăritean. Întrucît acestea din urmă îi furnizează materii prime şi energie, absorbind de asemenea o cotă importantă din exporturile Ungariei, aceste relaţii comerciale prezintă pentru ea o deosebită importanţă. În interior, întreprinderile vor beneficia de o libertate mai largă şi conducerile de întreprinderi vor fi obligate să asigure rentabilitatea producţiei. În felul acesta se vor putea desvolta mai liber forţele pieţii, sau altfel spus, competitivitatea. Rolul statului nu va mai fi acela de a dirija în mod direct întreprinderile, ci de a influenţa în mod indirect procesele economice.

Proprietatea întreprinderilor va fi deţinută şi în viitor de stat, însă exercitarea drepturilor de proprietate va fi încredinţată personalului. Acest regim juridic va intra în vigoare înainte de sfîrşitul anului viitor. Directorii nu vor mai fi numiţi de ministerele tutelare, ci aleşi de angajaţi. Excepţie de la acest sistem vor face întreprinderile comunale şi anumite mari întreprinderi. În industrie acestea reprezintă numai 20 la sută din total, iar în agricultură doar 1-2 la sută din totalul întreprinderilor.

Statul, a continuat ministrul finanţelor din Ungaria, îşi rezervă dreptul de a înfiinţa sau desfiinţa întreprinderile, precum şi de a impune consimţămîntul său prealabil la numirea unui director de întreprindere. În general, consimţămîntul se va referi nu la o anumită persoană determinată individual, ci la un grup de persoane, care candidează la acest post. Este probabil că întreprinderi noi vor fi înfiinţate doar în mod excepţional, întrucît întreprinderile existente vor avea dreptul să înfiinţeze filiale. Ele vor beneficia de drepturi sporite în domeniul comerţului exterior, precum şi în ce priveşte determinarea propriului profil de producţie.

Guvernul a recunoscut importanţa vitală a întreprinderilor mici în comerţ şi în industrie, întreprinderi a căror lipsă se repercutează actualmente negativ asupra activităţii economice. În întreprinderi, angajaţii, care doresc acest lucru, vor putea constitui echipe sau cooperative, care vor produce cu materialele întreprinderii. Pentru materialele primite de la întreprindere, muncitorii respectivi vor achita preţul convenit, iar pentru produse vor primi un preţ, de la întreprindere, dacă acesta este beneficiarul, sau de la alţi cumpărători. Numărul muncitorilor angajaţi în această activitate de producţie pe cont propriu este actualmente de 14 la sută din totalul salariaţilor. În comerţ şi alimentaţia publică, magazinele şi restaurantele vor putea fi luate în arendă de particulari şi conduse pe cont propriu.

Mănăstirea Văcăreşti. Secţiune longitudinală prin incinta principală (paraclis, biserica mare, turnul clopotniţă).